

φωτάτου Θεοδωρήτου, Ἐπισκόπου Κύρου, καὶ μεταγλωττισθὲν παρὰ Ἀγαπίου Μοναχοῦ τοῦ Κρητὸς ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς εἰς τὴν κοινὴν ἡμῶν διάλεκτον. Νῦν τὸ δεύτερον ἐκδοθὲν μετὰ τῆς προσθήκης τῶν εἰς κοινὴν φράσιν ἐννέα ὧδῶν, καὶ τῶν ἐν τῷ τέλει παντὸς καθίσματος τροπαρίων καὶ εὐχῶν, ναὶ μὲν καὶ τῶν ἐτησίων πολυελέων, δαπάνη ἀνδρῶν σεβασμίων καὶ φιλογενῶν, ἵνα δίδεται δωρεὰν πρὸς τοὺς ἐν τοῖς κοινοῖς Ἑλληνικοῖς σχολίοις διδασκομένους πτωχοὺς παῖδας, ἐπιμελῶς διορθωθὲν παρὰ Διονυσίου Συγγέλου Φασλῆ τοῦ ἐκ τῆς Πελοποννήσου. Ἐν Βιέννῃ 1817. παρὰ Ἰωάννῃ Σνείρερ. εἰς 4ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἴδε περὶ τῆς πρώτης ἐκδόσεως τοῦ μεταφρασθέντος Ψαλτηρίου ὑπὸ Ἀγαπίου τὸν Ἀριθμὸν (256) τοῦ παρόντος Καταλόγου.

(433) — Ἐκλογή τῆς Θείας Μεταλήψεως. Ἐν Βιέννῃ. Ἐν τῇ τυπογραφίᾳ τοῦ Ἰωάν. Βαρθ. Τσβεκίου. 1817. εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Συντάκτης αὐτῆς εἶναι ὁ Ἀπόστολος Ζαφειρόπουλος Πελοποννήσιος.

(434) — Ἀνατροπὴ τῆς Θρησκείας τῶν Ἑβραίων καὶ τῶν εθίμων αὐτῶν, μετ' ἀποδείξεων ἐκ τῆς Ἱερᾶς καὶ Θείας Γραφῆς παλαιᾶς τε καὶ νέας. Μεταφρασθεῖσα ἐκ τῆς Μολδαβικῆς εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς ἀπλευστέραν τῶν Γραικῶν διάλεκτον ὑπὸ Ἰωάννου Γεωργίου. Ἐν ἧ προσετέθησαν περὶ τὸ τέλος ἐκ τῶν παρὰ τοῦ Παύλου Μεδίκων γραφέντων τὰ ἐκλεκτότερα. Νῦν τύποις ἐκδοθεῖσα συνδρομῇ καὶ δαπάνῃ τοῦ τιμιωτάτου ἐν πραγματευταῖς κυρίου Γ. Κ. Γ. Καὶ ἀφιερωθεῖσα τοῖς φιλοχρίστοις καὶ φιλομαθεῖσι Γραικοῖς. 1818. εἰς 4ον. μικρόν.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ πόνημα τοῦτο δὲν σημειώνει τὴν πόλιν ὅπου ἐτυπώθη. Μεταφραστὴς μὲν καὶ ἐκδάτης αὐτοῦ εἶναι ὁ Γεώργιος Κωνσταντῖνος Γάτζος, τοῦ ὁποίου τ' ὄνομα ὑποκρύπτεται ὑπὸ τῶν ἀρχικῶν ψηφίων Γ. Κ. Γ. Συγγραφεὺς δὲ εἶναι ὁ Νεόφυτος